

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Hári Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző dr. Hári Tibor ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Varga és Tóth Ügyvédi Iroda (I. rendű alperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Varga Márta ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és a Fehérné dr. Dobos Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. október 15. napján meghozott 15.P.24.882/2010/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint, míg a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Elsődleges keresetében a felperes az I. rendű alperest 11.595.856 forint, míg a II. rendű alperest 4.969.653 forint és ezen összegek 2006. december 11-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Másodlagosan összesen 16.565.509 forint egymás között 1/2-1/2 arányú megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket az elsődleges keresetben megjelölt kamat felszámításával.

Előadta, hogy a 2003. szeptember 30-án megkötött pénzügyi lízingszerződés szerint 20.000.000 forintos beszerzési áron, 60 hónapos futamidő mellett kotró-rakodó munkagépet lízingelt az I. rendű alperestől. A lízingdíjat 2006. április 1-jéig a

szerződésnek megfelelően fizette. 2006. április 18-án ismeretlen tettes ellopta a munkagépet, amit azonnal bejelentett az I. rendű alperesnek és kérte díjfizetési kötelezettsége felfüggesztését. Erre az I. rendű alperes ügyintézői útján szóbeli ígéretet tett, de a 2006. december 11-i levelében nemfizetés miatt mégis azonnali hatállyal felmondta a lízingszerződést. Felmondásában a 2006. július 1-jén hatályba lépett üzletszabályzat 9.1.e. és 6. pontjára hivatkozott. A lopást követően egy alkalommal fizetett lízingdíjat, 2006. július 21-én 209.453 forintot. Ezzel és a felmondás napján az I. rendű alperes által a bankszámlájáról leemelt összeggel együtt mindösszesen 16.565.509 forint lízingdíjat teljesített.

A lopás észlelésekor nyomban feljelentést tett a B... ... kerületi Rendőrkapitányságon. A nyomozás során felderítették, hogy az ellopott munkagépet T... külterületén, egy korábban hűtőháznak használt épületben tárolják. A helyszínre kiküldött t...-i rendőrök 2006. június 13-án megtalálták a munkagépet, de semmilyen intézkedést nem tettek, annak lefoglalása sem történt meg. Őt a B... ... kerületi Rendőrkapitányság értesítette a gép feltalálásáról azzal, hogy beazonosítása végett a következő napon menjen a helyszínre. Másnap, 2006. június 14-én a munkagép már nem volt az előző napon átvizsgált t...-i helyszínen, időközben elszállították onnét. Azóta annak sorsa előtte ismeretlen.

Érvelése szerint az I. rendű alperes felmondása érvénytelen, mivel a hatályos lízingszerződésben nincsen kikötve olyan ok, amelyen a felmondás alapul. A 2006. évi üzletszabályzat nem alkalmazható, mivel a lízingszerződésben a 2002. január 1-jén hatályba lépett általános szerződési feltételeket (továbbiakban: ÁSZF) jelölték meg irányadóként. Ettől függetlenül a felmondáshoz szükséges fizetési késedelem egyik szabályzat szerint sem állt fenn lévén, hogy a felmondás napján inkasszó útján teljesítette a hátralékos lízingdíjat. A tőle elvárható együttműködési kötelezettséget megsértette az I. rendű alperes azzal, hogy a felmondás előtt nem szólította fel a teljesítésre és nem figyelmeztette mulasztása következményeire. Ráadásul a fizetési kötelezettség felfüggesztésére tett ígéret ellenére döntött a felmondásról még azt megelőzően, hogy a kérelmét elbírálta volna.

A jogszerűtlen felmondás közlésével és az együttműködési kötelezettség megsértésével az I. rendű alperes szerződésszegést követett el, amely miatt a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint kártérítési felelősséggel tartozik. Kára a befizetett lízingdíjakból adódik össze, ugyanis ez a szerződés megszűnése miatt ellentételezés nélkül marad. Elsődleges keresetében a befizetett lízingdíjak 70 %-a, a másodlagosban pedig 50 %-a megtérítésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

A II. rendű alperessel szemben érvényesített keresetét államigazgatási jogkörben okozott kár címén a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint a II. rendű alperesnek intézkednie kellett volna a munkagép lefoglalásáról vagy a helyszín biztosításáról addig, amíg a szakszerű beazonosítást elvégzik. A jogszabály által előírt intézkedések elmaradása miatt nyílt lehetőség az ellopott munkagép végleges eltüntetésére, minek következtében kizárható, hogy azt visszaszerezze: tulajdonszerzési várománya meghiúsult, és a befizetett lízingdíjakat elvesztette. Erre figyelemmel elsődleges keresetében a lízingdíjak 30 %-a, másodlagos keresetében pedig azok 50 %-a megtérítését kérte a II. rendű alperestől.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Kifejtette, hogy a lízingszerződésben a pénzügyi lízing törvényi definíciójának megfelelően úgy rendelkeztek, hogy a használatba adástól kezdődően a lízingbevevő viseli a kárveszélyt, így a lopás következményei a felperesre hárulnak. A felperest tehát a lopással okozati összefüggésben érte kár, nem pedig a jogszerű felmondása következtében. Rámutatott, hogy a lízingszerződés részét képező ÁSZF-ben kikötötték a szerződés-módosítás lehetőségét és szabályozták annak módját. Ennek megfelelt a többszöri üzletszabályzat-módosítás, vagyis a 2006. július 1-jén hatályba lépett üzletszabályzat adott esetben alkalmazható, ez pedig lehetővé tette a 2006. december 11-i azonnali hatályú felmondást.

Beszámítási kifogást terjesztett elő, amely marasztalása esetén 4.927.377 forint meg nem fizetett lízingdíj és kamatai felperesi követelésbe történő beszámítására irányult.

A II. rendű alperes ellenkérelme szintén a kereset elutasítására irányult.

Vitatta, hogy a szolgálatában álló rendőrök jogellenesen jártak el a helyszíni intézkedés során. Az ott fellelt járművön ugyanis nem volt rendszám, az ellenőrzött alváz és motorszám pedig nem egyezett meg a körözött járműével. Ebből következően nem lehetett megállapítani, hogy a helyszínen tárolt munkagép megegyezik a körözés alá vont munkagéppel, ezért nem volt bűncselekményre és szabálysértésre utaló gyanú, vagyis nem volt ok a lefoglalás elrendelésére. A helyszín biztosításának jogszabályi feltételei sem álltak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 687.500 forint, míg a II. rendű alperesnek 400.000 forint perköltséget.

Az ítélet jogi indokolása szerint a 2006. július 1-jétől hatályos üzletszabályzat a felek között alkalmazható volt, mivel az I. rendű alperes szerződés-módosítás során követett eljárása megfelelt a lízingszerződésben megjelölt ÁSZF-nek, az üzletszabályzat hatályba léptetéséről a felperest levélben értesítette is. Az első módosítás 2003. december 15-én lépett hatályba, melynek azonnali hatályú felmondásra vonatkozó rendelkezései lényegében megegyeznek a később hatályba lépett üzletszabályzatok rendelkezéseivel. Eszerint pedig - egyéb okok mellett - a lízingbeadó akkor is jogosult volt az azonnali felmondásra, ha a lízingbevevő fizetési késedelme meghaladta a 30 napot. Sem a szerződés, sem jogszabály nem írja elő az azonnali felmondást megelőző figyelmeztető levél küldését a lízingbevevő részére. Erre figyelemmel az I. rendű alperes - az üzletszabályzat általa megjelölt pontja alapján - jogszerűen mondta fel a lízingszerződést, mivel akkor a felperes lízingdíj-tartozása meghaladta a 30 napot. A késedelem tényét a per során a felperes sem vitatta, elismerte, hogy annak időtartama 45 napot meghaladó volt (15. jegyzőkönyv). A felmondás jogellenességének hiánya folytán nem történt szerződésszegés az I. rendű alperes részéről, ezért a vele szemben érvényesített keresetet elutasította. Ezenkívül rámutatott, hogy a kártérítés további elemei is hiányoznak, mivel nyilvánvalóan nem minősül kárnak a kifizetett lízingdíjak összege,

hiszen a felperes huzamosabb ideig használta a munkagépet. Okozati összefüggés sem mutatható ki a felperes lopás következtében elszenvedett kára és az I. rendű alperes eljárása között. Az I. rendű alperes az együttműködési kötelezettségét sem szegte meg, mivel a felperes által ismert szerződéses rendelkezéseknek megfelelően járt el. Ebből következően a felperes tisztában volt azzal, hogy a lopás kockázatát neki kell viselnie, és azzal is, hogy a munkagép eltulajdonítása nem szünteti meg fizetési kötelezettségét. Erre figyelemmel számíthatnia kellett arra, hogy a díj nemfizetése esetén az I. rendű alperes gyakorolja szerződésben biztosított jogait, köztük az erre alapított felmondást.

A II. rendű alperessel szemben támasztott kereset elbírálásakor azt vizsgálta, hogy a helyszín biztosításának és a lefoglalásnak az elmaradása jogszabálysértő volt-e, és ha igen, ez kirívóan súlyosnak minősül-e. A helyszínre érkező rendőrök vallomása alátámasztotta, hogy megkísérelték az ott lévő munkagép azonosítását, melynek során megállapították, hogy az alvázszám és a motorszám nem egyezik meg a körözésben szereplő adatokkal. A közlekedési hatóságtól azt a tájékoztatást kapták, hogy a rendszám nélküli munkagépek nem mindig szerepelnek a nyilvántartásban. Az tény, hogy a fellelt munkagépen nem volt rendszám, és mivel a helyszínen rögzített azonosító jelek nem egyeztek meg a körözésben lévő adatokkal, ezért nem merült fel bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúja, vagyis nem volt törvényes ok az Rtv. 43. §-án alapuló helyszínbiztosításra és a Be. 151. §-ában szabályozott lefoglalásra sem. Erre figyelemmel a II. rendű alperes kártérítési felelősségének kiváltásához a Ptk. 349. § (1) bekezdésében és 339. § (1) bekezdésében előírt egyik elem, nevezetesen a jogszabálysértés hiányzik, ezért - a további feltételek vizsgálata nélkül - az elsőfokú bíróság a vele szemben érvényesített keresetet is elutasította. Megjegyezte, hogy a felperes a kárát és annak összegszerűségét sem bizonyította, mivel az nem arányosítható a szerződés alapján fizetett lízingdíjhoz, hiszen itt is figyelembe kell venni a munkagép felperes részéről történt használatát.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és keresete teljesítését kérte.

Fenntartotta, hogy az I. rendű alperes felmondása nem érvényes, mert azt olyan okra alapította, amit a közöttük létrejött megállapodás nem tartalmaz. A 2006. július 1-jén hatályba lépett üzletszabályzat rá nem vonatkozik, mivel azt vele nem közölték, a felmondás időpontjáig nem adták át neki, de ezen túlmenően a munkagép ellopásakor még egyébként sem volt alkalmazható. A felmondásban viszont erre az üzletszabályzatra hivatkozott az I. rendű alperes, vagyis szerződésszegően járt el. A GK 37. számú állásfoglalására hivatkozva hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperesnek tájékoztatnia kellett volna őt az általános szerződési feltételek változásáról. A lényeges feltételeket érintő változások csak a másik fél kifejezett elfogadása esetén válnak a szerződés részévé, amitől csak a másik fél számára kedvező változások esetén lehet eltérni. Ránézve az ÁSZF szabályai kedvezőbbek a felmondás tekintetében, azaz a Ptk. 241. §-a értelmében a lízingszerződés csak vele közösen lett volna módosítható.

A Ptk. 4. § (1) bekezdése és (4) bekezdésére hivatkozással utalt arra, hogy az I. rendű alperes megsértette az együttműködési kötelezettségét és nem a tőle

elvárható módon járt el akkor, amikor előzetes figyelmeztetés nélkül, azonnali hatállyal felmondta a lízingszerződést. Erre azért sem számíthatott, mert a lopás miatt fizetési kötelezettsége felfüggesztését kérte, amitől az I. rendű alperes nem zárkózott el, sőt arra ígéretet is tett. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes eljárása az ő megkárosítására irányul tekintve, hogy a befizetett lízingdíj fedezetet nyújt a munkagép árára, melyen felül a lízingbe- adó a biztosítási összeget is magára engedményeztette. A felmondás miatt elesett attól a lehetőségtől, hogy a munkagép tulajdonjogát megszerezhesse, illetve hogy előkerülése esetén az ő birtokába kerüljön. Ezzel szemben az I. rendű alperest illeti meg a biztosítási díj, ezen felül követelheti tőle a teljes futamidőre számított lízingdíjat is. Ebben a helyzetben nemcsak a munkagépet, hanem a befizetett lízingdíjat is elvesztette, melynek összege megegyezik az I. rendű alperes eljárásával okozati összefüggésben őt ért kár összegével.

Fenntartotta azt, hogy a II. rendű alperes szakszerűtlenül járt el, amikor elmulasztotta a jogszabály által előírt intézkedések megtételét az ellopott munkagép feltalálásakor. Hangsúlyozta, hogy a b...-i és a k...-i kollégák értesítése alapján egyértelműen tudott volt a t...-i rendőrök előtt, hogy a megjelölt helyen bűncselekményből származó eszköz található, ezért annak minden szükséges adatra kiterjedő, kétségtelen azonosításáig meg kellett volna akadályozniuk a munkagép elszállítását. Ennek érdekében biztosítani kellett volna a helyszínt vagy le kellett volna foglalni a gépet. A bizonyítékok közül kiemelte a munkagép forgalmazójának az igazolását, miszerint a helyszínen rögzített alváz- és motorszám nem létezik, melyből megállapítható, hogy az ott lévő munkagép lopott volt. Utalt dr. Cz. F. vallomására, amely alapján egyértelmű, hogy a t...-i rendőrök jogszabálysértően jártak el akkor, amikor a gépet sorsára, azaz az orgazdára hagyták.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes és megalapozott döntést hozott. Utalt arra, hogy a lopás miatt a lízingszerződést már nem lehet teljesíteni, így az végső soron lehetetlenült.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Hangsúlyozta, hogy nem lehet megállapítani a felperestől ellopott és a T...-on fellelt munkagép azonosságát, sőt azt sem, hogy az utóbbi bűncselekményből származott volna. Ilyen körülmények között nem volt ok a lefoglalásra, vagyis rendőrei jogszerűen jártak el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért az ítélőtábla azt teljes terjedelmében felülbírált.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével az ítéletábra egyetért. A jogi indokolás tekintetében azonban csak részben osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, ezért ez utóbbit a következők szerint módosítja.

A felperes szerződésszegés jogcímén lépett fel kártérítési követeléssel az I. rendű alperessel szemben arra hivatkozva, hogy jogellenes felmondása miatt megszűnt annak a lehetősége, hogy a futamidő eltelte után a munkagép tulajdonjogát megszerezze, így ellentételezés nélkül maradt az általa addig befizetett lízingdíj.

A felperes által megjelölt jogcímből kiindulva az elsőfokú bíróság elsősorban a felmondás jogszerűségét vizsgálta és megállapította, hogy jogát az I. rendű alperes a szerződésnek megfelelően gyakorolta, vagyis nem követett el szerződésszegést. Ezen kívül utalt arra, hogy a kárfelelősség további konjunktív feltételei sem állnak fenn.

Az I. rendű alperes felmondása és az a tény, hogy ezt a felperes szerződésszegésnek tekintette, azt tükrözi, hogy mindkét fél abból indult ki, hogy az általuk megkötött szerződés a lízingtárgy ellopása ellenére fennmaradt. Ezzel az ítéletábra nem ért egyet; a felmondást az ügy eldöntése szempontjából irrelevánsnak találta, ezért annak jogszerűségét vizsgálni szükségtelen volt. Ezzel szemben a perben jelentőséggel bíró kérdés az, hogy a lízingtárgy ellopásának milyen hatása volt a szerződésre.

A felperes és az I. rendű alperes 2003. szeptember 30-án zártvégű pénzügyi lízingszerződést kötöttek, melynek az 1. és 3. pontjaiban rögzítették a teljesítendő szolgáltatásokat. Eszerint lízingbeadóként az I. rendű alperest kétféle kötelezettség terhelte: a lízingtárgy futamidő tartamára való használatba adása, továbbá a futamidő elteltével a tulajdonba adás a lízingbevevő részére.

Ez a szabályozás megfelel a szerződés záró rendelkezése szerint irányadó jogszabályok közül a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény - Hpt. - előírásainak. E jogszabály II. számú melléklete 11. pontjába foglalt fogalom-meghatározás szerint a pénzügyi lízing az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó - egyéb dolgok mellett - az ingó dolog tulajdonjogát a lízingbevevő megbízása szerint abból a célból szerzi meg, hogy azt a lízingbevevő határozott idejű használatába adja. A használatba adással a lízingbevevő viseli a kárveszély átszállásából származó kockázatot, és jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejáratával, a lízingdíj teljes megfizetésével a dolgon tulajdonjogot szerezzen.

Eszerint a lízingbeadó két eltérő időpontban teljesítendő szolgáltatásra köteles: először a lízingtárgy használatba adására, majd ezt követően a tulajdonjog átruházásra.

Adott esetben a fenti szolgáltatások közül az egyik már teljesült azzal, hogy a felperes a szerződéskötést követően a lízingelt munkagépet átvette és használta. A tulajdonbaadási kötelezettségét azonban az I. rendű alperes már nem tudta és nem is tudja teljesíteni, mivel a lízingtárgyat még kötelezettsége esedékessé válása,

vagyis a 60 hónapos futamidő eltelte előtt ellopták. A tulajdonátruházás tehát lehetetlenült. Mivel pedig a pénzügyi lízingszerződés teljesítése lehetlenné vált, a szerződés záró rendelkezésében irányadóként feltüntetett Ptk-nak a 312. §-a alkalmazandó. Ez azt jelenti, hogy a lízingtárgy ellopása a szerződés megszűnéséhez vezetett.

Az előzőek szerint 2006 decemberében az I. rendű alperes már nem gyakorolhatta a felmondás jogát, mert a lízingszerződés ezt megelőzően, a munkagép 2006. április 18-án bekövetkezett ellopásakor megszűnt. A felmondás ugyanis a szerződés egyoldalú megszüntetésének az eszköze (Ptk. 321.§ (1) bekezdés), amelyhez nyilvánvalóan nem kapcsolódik joghatás egy már megszűnt szerződés esetén. Erre tekintettel azt kellett vizsgálni, hogy a Ptk. 312. §-ának mely bekezdése vonatkozik a peres felek jogviszonyára.

A lízingtárgy tulajdonjogának átruházása tekintetében a felperes a jogosult, míg a tulajdonbaadási szolgáltatás teljesítése vonatkozásában az I. rendű alperes a kötelezett. A jogosult azonban csak a Ptk. 312. § (2) bekezdése által szabályozott esetben tarthat igényt kártérítésre, vagyis akkor, ha a teljesítés olyan okból vált lehetlenné, amelyért a kötelezett felelős; ebben az esetben a jogosult a teljesítés elmaradása miatt kártérítést követelhet. Eszerint az I. rendű alperes akkor tartozna kártérítéssel, ha a tulajdonbaadás megghiúsulásáért, vagyis a szerződés megszűnéséért ő lenne felelős. Adott esetben viszont nem az I. rendű alperes eljárása, hanem a lopás hiúsította meg a teljesítést, melyért kötelezettként a lízingbeadó nem tehető felelőssé, ezért nem is tartozik kártérítéssel a felperes felé. Ezzel szemben a szerződés megszűnésében mindkét fél vétlennek tekinthető, ezért a Ptk. 312. § (1) bekezdése értelmében egyiküket sem terheli kártérítési felelősség. Erre figyelemmel az ítéltábla az előzőekben kifejtett indokolásbeli módosítás mellett hagyta helyben az I. rendű alperessel szemben támasztott kártérítési kereset elutasításáról szóló döntést.

Ettől függetlenül az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy nem áll fenn okozati összefüggés az I. rendű alperes eljárása és a felperes kára között. Egyértelmű ugyanis, hogy a felperes kárát a lopás okozta, mert azzal vált lehetlenné a lízingtárgy további használata és tulajdonjogának megszerzése. Ugyanakkor a befizetett lízingdíjak összege nem is tekinthető teljes mértékben a felperes kárának, mivel az nem felel meg a Ptk. 355. § (4) bekezdésében meghatározott kárfogalomnak. A lízingdíj megfizetésével a felperes vagyona ugyan csökkent, de ezt a kiadást nem ellenszolgáltatás nélkül, hanem - a lízingszerződés 3. pontja szerint - a lízingtárgy használatáért és tulajdonjogának megszerzéséért fizette. A lízingtárgy használata révén viszont vagyona gyarapodott, mivel a munkagép üzemeltetésével végezte vállalkozását. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a lízingdíjnak a munkagép használati díjával arányos része nem tekinthető a felperes kárának. Mivel ennek mértéke a lízingdíjon belül nincsen elkülönítve, ezért a felperesi kár összegszerűen sem bizonyított.

Ezután az ítéltábla a II. rendű alperessel szemben érvényesített kereset vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén támasztott kárigényt a Ptk. 349. § (1) bekezdésének és 339. § (1) bekezdésének együttes alkalmazásával kell elbírálni. Helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy a II. rendű alperes nem sértette meg a lefoglalásra és a helyszín biztosítására vonatkozó jogszabályokat, vagyis a II. rendű alperest nem terheli olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási, illetve jogértelmezési tévedés, ami megalapozná kártérítési felelősségét. Ugyancsak egyetért az ítélőtábla azzal a megállapítással, hogy a jogellenességen kívül a kárfelelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében előírt további két konjunktív feltétele - az okozati összefüggés és a kár - sem áll fenn.

Ezek közül az ítélőtábla az okozati összefüggés hiányát hangsúlyozza. A már kifejtettek szerint a felperest akkor érte kár, amikor ellopták tőle az általa lízingelt munkagépet. Kára bekövetkezése tehát egybeesett a lopás időpontjával. A II. rendű alperes által végzett nyomozati cselekményekre csak ezt követően, több hónappal később került sor. Az időpontok eltérése nyilvánvalóvá teszi, hogy az időben később zajló esemény nem okozhatta a korábban bekövetkezett kárt. A felperes által kifogásolt rendőri intézkedések, illetve ezek hiánya legfeljebb ahhoz járulhattak hozzá, hogy a nyomozás során nem sikerült a lopott dolgot visszaszerezni, vagyis a büntetőeljárás során nem térült meg a felperes kára. A kár megtérülését akadályozó eljárást semmiképpen nem lehet azonosnak tekinteni azzal a károkozó magatartással, mellyel okozati összefüggésben a kár bekövetkezett. Ez pedig azt jelenti, hogy az okozati összefüggés hiánya - az általa végzett nyomozati cselekmények jogszerűségétől vagy jogszerűtlenségétől függetlenül - önmagában kizárja a II. rendű alperes kártérítési felelősségét a felperes irányában.

Itt jegyzi meg az ítélőtábla, hogy a felperes maga is hozzájárult ahhoz, hogy a lopással okozott kára nem térült meg. A lízingtárgy biztosítója ugyanis azért nem fizette ki a biztosítási összeget, mert a felperes nem a biztosítási szerződésben előírt módon gondoskodott a lízingelt munkagép őrzéséről.

Mindezek folytán egyik alperes vonatkozásában sem állt fenn a kártérítési követelés jogalapja, melyre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan határozott a kereset elutasításáról. Erre tekintettel - a kifejtett indokolásbeli módosítás mellett - a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazott 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező felperest terhelik a másodfokú perköltségek, ezért meg kell fizetnie az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket, és meg kell térítenie az alpereseknek a jogi képviselőjükkel felmerült költségeiket. Az utóbbi összegét az ítélőtábla a másodfokú eljárás kisebb munkaigényére figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a tényleges tevékenység arányában állapította meg mérsékelt összegben. Az I. rendű alperes javára megállapított perköltség 25 % áfát tartalmaz, míg a II. rendű alperes jogtanácsosi díjának nincsen áfa-tartalma.

Budapest, 2011. május 13.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Csordás Csilla s.k.. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: